

lem brugte, ikke findes noget i og for sig Uberettiget, saa vilde Konsekventerne heraf føre Forhandlingerne paa Vilspor.

J. J. Christensen: Den høitærede Formand har vistnok Ret med Hensyn til Konsekventerne, som han omtalte, og jeg skal strax forlade dette Blad. Da jeg har anset Bladet for vigtigt nok til, at man burde tillægge dets Meninger Bægt i nærværende Sag forsaavidt, saa har jeg ikke villet undlade at vise hen til dets udfastede Billede af Samfundsklasser, som her tales om. Jeg skal imidlertid ikke gaa videre i denne Retning end blot at tilføie, at Arbejderklassen i Bladet ogsaa formenes at være Ieffindig og usorhyntig. Men med Hensyn til den ærede Folkethingsmand ligeoverfor mig, Rigsdagsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), da lod det jo til, at han, hvad jo ogsaa rimeligt var, netop, ialtfald tilbøielig, delte dette Blads Meninger i saa Henseende, forsaavidt han ved Finantslovens 1ste Behandling udtalte sig særlig om de fattigere Klassers Mangel paa Oplysning. Jeg skal lade det staa hen, hvorvidt disse af mig omtalte Uttringer og Meninger med Rette eller Urette ere fremkomne offentlig. Jeg for mit Vedkommende har ikke ved mine Udtalelser kastet nogen Skygge eller Skyld paa den fattigere Del af vore Medborgere; men jeg ser noget Betænkeligt i, naar der fra kundige og indflydelsesrige Sider, saavel i Pressen som paa anden Maade, gives et saadant Skudsmaal til en Klasse i Samfundet, hvis Talrigbed lægger en saa stor Magt i dens Hænder, især forsaavidt Lovforslaget maatte blive til Lov. Jeg skal paa Sagens nærværende Standpunkt ikke afgjøre, hvorledes min endelige Stilling til Lovforslaget vil blive, men forbeholde mig at se Tiden an, om Forslaget ikke kan omdannes til en efter min Mening heldigere Skikkelse. Jeg erkjender fuldstændigt, at saaledes som navnlig de kommunale Valg paa Landet ere bestemte, er det ingenlunde tilfredsstillende. Jeg tror — og jeg

behøver ikke at forsikre, at det er mit Alvor — at det, at en Femtedel af Kommunens Høistbestede skal indsette den større Halvdel i Sogneraadet, er at lægge denne betydelige Valgret i et altfor lidet Antal Valgevers Hænder; og ligesom jeg ifjor har udtalt min Tilbøielighed til at gaa meget videre i saa Henseende og navnlig til f. Ex. at kunne være med til at udvide denne Femtedel til en større Brøkdæl, saaledes skal jeg fremdeles vedkjende mig den samme Tilbøielighed endnu. Hvorvidt der er nogen Udsigt til, at en Overenskomst kan komme istand, hvorvidt der kan fremkomme Noget, som kan vinde baade Landstinget og Ministeren for sig, veed jeg ikke; men det forekommer mig, at de, der virkelig ville en udvidet Valgret, tjene deres Sag bedst ved at indtage et Stade, hvor der er mere Udsigt til en Overenskomst med Lovgivningsmagtens øvrige Faktorer, Landstinget og Ministeren. Jeg tror, at de, der ikke overse dette Hensyn, arbejde bedst paa at faae et praktisk Udbytte af Lovforslaget. Jeg tillader mig at tro, at de, baade Sagen bedst og virke i Sandhed mere for den kommunale Valgrets Udvidelse end de, der gaa saa vidt, at de kunne sige sig selv, at de i ethvert Fald ikke vilde faae Landstinget til at gaa med, og ligesaa lid den nærværende Sidenrigsminister. (S. N. Hansen: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg skal ingenlunde bestride de ærede Forslagsstilleres og deres Venners fuldstændige og velforsvarlige Udkomst til at bringe et Lovforslag frem i saa udvidet en Skikkelse, som stet er, men jeg tror — det er min personlige Overbevisning, og jeg skal gjentage det — at de, der virkelig ønske den kommunale Valgrets Udvidelse, handle rigtigere i at vælge et Standpunkt, hvor der er nogen Mulighed til veie for at faae en Overenskomst mellem de andre Faktorer i Lovgivningen, med hvem Overenskomsten nødvendigvis skal have, forsaavidt Noget skal komme ud af Lovforslaget. Jeg tror, at de handle bedre og mere praktisk ved at faae noget Udbytte ud af Lovens end